

Der henvises i øvrigt til den samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 93 og 94 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del - bilag 313).

Spm. nr. S 812

Til landbrugs- og fiskeriministeren (18/12 95) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Vil ministeren redegøre for, hvorfor retssagen mod Novaco har taget så mange år, og mener ministeren, at man har overholdt menneskerettighedskonventionens artikel 6, stk. 1?«

Begrundelse

Det er helt ødelæggende for en virksomhed, at en retssag skal trække ud i flere år, og det synes ikke at være i overensstemmelse med den europæiske menneskerettighedskonventions artikel 6, stk. 1, hvorefter enhver har ret til en retfærdig og offentlig rettergang inden en rimelig frist.

Svar (9/1 96)

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Sagen blev anlagt ved Østre Landsret i august 1990. Efter skriftveksling og domsforhandling afsagde Østre Landsret i juni 1992 dom i sagen. Ifølge dommen var EF-direktoratet efter dansk rets regler om *condictio indebiti* (tilbagesøgning af uretmæssigt udbetalte beløb) afskåret fra at søge restitutionsbeløb til en samlet sum af ca. 100 mio. kr. (ekskl. renter) tilbagebetalt fra en række eksportørvirksomheder.

Virksomhederne, som havde eksporteret ground-beef, som var købt fra et slagteri, havde fået restitutionsbeløbene udbetalt på grundlag af urigtige angivelser af varernes kødindhold.

Landsretten fastslog i sin dom, at virksomhederne var ansvarlige for rigtigheden af de erklæringer, de havde afgivet om indholdet af restitutionsberettiget kød. Ikke desto mindre fandt landsretten, at virksomhedernes gode tro og en samlet risikovurdering måtte føre til, at direktoratet ikke kunne søge beløbene tilbagebetalt.

EF-direktoratet, der efter EU's regler er forpligtet til at søge beløb, der er udbetalt med urette på grund af uregelmæssigheder, tilbagebetalt, forelagde i forbindelse med overvejelserne om eventuel anke dommen for EU-Kommissionen. Kommissionen anførte i sit svar, at man ikke fandt, at begrebet god tro var retfærdiggjort i denne sag, og man anmodede derfor de danske myndigheder om at overveje deres stilling med hensyn til anke.

Efter en samlet bedømmelse af sagen, herunder dens store økonomiske betydning for statskassen samt dens principielle aspekter, besluttede Landbrugsministeriet at anke landsrettens dom, særlig for at få Højesterets bedømmelse af god tro-begrebet og risikobetragtningen.

Sagen blev herefter i august 1992 anket til Højesteret.

I november og december 1992 blev der afholdt en række møder med Kammeradvokaten og Kommissionen, hvilket resulterede i en beslutning om at søge gennemført vidneafhøring af personer fra de tre virksomheder med henblik på at konstatere deres gode/onde tro med hensyn til den pris, de havde betalt slagteriet for den af virksomhederne senere eksporterede ground-beef.

I august 1993 traf Højesteret afgørelse om, at der kunne foretages vidneafhøringer. Disse fandt sted i foråret 1994.

På baggrund af en dom, EF-Domstolen afsagde i august 1994, blev sagen på ny drøftet med Kommissionen, der foreslog, at sagen blev forelagt for EF-Domstolen. Landbrugsministeriet tilsluttede sig herefter en indstilling fra Kammeradvokaten om at søge sagen forelagt EF-Domstolen.

I efteråret 1994 fremsendte Kammeradvokaten sit udkast til forelæggelsesbeslutning til Højesteret. Dette udkast blev drøftet af parterne indtil september 1995, hvor modparterne accepterede, at sagen blev forelagt EF-Domstolen. Umiddelbart herefter blev det af parterne i fællesskab udarbejdede forslag til forelæggelsesbeslutning sendt til Højesteret.

I november 1995 fremsendte Højesteret sin forelæggelsesbeslutning til EF-Domstolen, der først kan forventes at afsige kendelse om ca. 1½ år. Herefter skal sagen tilbage til Højesteret, der skal afsige den endelige dom.

Sagen kommer således til at strække sig over en meget lang periode, og jeg er enig i, at dette er yderst beklageligt for alle parter.